

Lucka Černíková: Jsem na solární energii

Lucka Černíková, zpěvačka se sametovým hlasem, je nejen osůbka příjemná na pohled, což ocení zejména mužská část populace, ale také se s ní velmi dobře povídá, což jsem jednoho pátečního dopoledne v kavárně Calma v Dejvicích měla možnost ocenit i já. Absolventka konzervatoře Jaroslava Ježka, jež za poměrně krátkou dobu ztvárnila řadu rolí v několika muzikálech, Hudebním divadle v Karlíně, Semaforu, ale i postav filmových či seriálových, se do Prahy přistěhovala z Rakovníka. Nyní žije s přítelem v malém bytě v Dejvicích, odkud to má blízko jak do přírody, tak do divadla Semafor, které se stalo jejím pražským domovem.

● **Lucko, kdybyste měla srovnat práci v divadle a natáčení, v čem vidíte hlavní rozdíl?**

Obojí mě moc baví, neboť obojí má své kouzlo. Divadlo má neopakovatelnou atmosféru, kouzlo okamžiku, kdy se nic nedá vzít zpátky. Člověk prožívá děj od začátku do konce a může se krásně herecky rozvíjet v rámci představení. Zatímco natáčení je obtížné v tom, že točíme na přeskačku. Někdy je těžké udělat střih a zahrát nějakou emocionálně vypjatou scénu, která navazuje na něco, co jste ještě nenatočila. Jinak mám ráda, když můžu zkombinovat činohru se zpíváním.

Nejdřív jste chtěla zpívat, nebo hrát divadlo?

To zpívání mě napadlo dřív. Na základce jsem chodila na zpěv, pak se přidružil dramaťák. První moje profesionální role byla Kráska v muzikálu Kráska a zvíře. A současně proběhlo i mé první vystoupení v Semaforu, ve hře Pokušení svatého Antonína, na které moc ráda vzpomínám. V té době jsem byla nově v Praze a v Semaforu jsem našla takový svůj pražský

domov. Dostalo se mi úžasného přijetí, je tam moc dobrá parta.

Jak jste se octla z rodného Rakovníka v Praze 6?

Na konzervatoři jsem nedostala místo na internátě, do podnájmu jsem nechtěla, tak jsem začala hledat bydlení. Projížděla jsem různé lokality a tady se mi líbilo úplně nejvíc. Mám blízko do přírody na Babu nebo do Šárky. A nejlepší je, že to mám kousek do Semaforu.

Jak si nejlépe odpočínáte?

Relaxuji, jezdím na kolečkových bruslích, občas vyrazím na kolo, ale to spíš v Rakovníku, jsou tam hezké cyklostezky. Mám ráda tanec, hlavně v duchu a rytmu latiny. Dříve, když byl čas, jsem ráda chodila na plesy, radši než na diskotéky. Líbilo se mi to slavnostní prostředí, když se lidé hezky upraví. A mohli jsme tak využít své znalosti z tanečních.

Máme jaro, slavíte Velikonoce?

Když to vyjde a mám na Velikonoce volno, tak jedu domů a tam to probíhá zcela tradičně. Přicházejí koledníci, kluci, se kterými jsem chodila do školy, to je taková dobrá příležitost se vidět a sejít a popovídat. Vždycky zjistím, který už je ženatý, kdo už má dítě a takové ty novinky. Je to příjemné, když posedíme, my je pohostíme... Takový rituál, který pořád držíme, i když už jsme vlastně dospělí. Tady v Praze, alespoň lidé, kterých jsem se ptala, tak nikdo Velikonoce neslaví.

Takže vaši kamarádi si také nenechají ujít příležitost vyšlehat vás pomlázkou?

No, vždycky říkám „jemně!“ Ale prý je to potře-

ba, abychom byly zdravé a krásné a abychom neuschly...

A co dostanou za odměnu, vajíčka?

Barvíme vajíčka, ale oni jsou trochu rozmazlení, mají radši čokoládová a ještě víc řízky nebo chlebičky a nějaké ty panáčky. Bydlíme na okraji sídliště, takže než k nám vždycky doputují, jsou třeba čtyři odpoledne a koledníci ve veselé náladě.

Máte nějakého kolegu nebo kolegyni, s kterými se vám obzvlášť dobře pracuje?

Moc příjemně se pracuje s Jitkou Molavcovou. To je taková hodná duše, k divadlu přistupuje velmi poctivě. Dívám se na každé její představení a obdivuji její herecké umění. Navíc je Jitka hodně laskavá i mimo jeviště a nám, coby mladším kolegyním, ráda pomůže a poradí. Vždycky řekne, co si myslí, ale takovou svojí milou formou. Toho si hodně vážím. Kromě Semaforu se občas potkáme v Kouzelné školce, já propůjčuji hlas loutce Fanynce a Jitka občas moderuje.

Jak to děláte, že jste taková sluníčková?

Sluníčko mi vždycky zvedne náladu, jsem na solární energii. Snažím se, když někdy něco nevyjde a jsem rozmrzelá, do toho moc nezaobředávat. Když o tom člověk pořád přemýšlí a upadá do negativních myšlenek, je to čím dál horší. Nabaluje se špatná nálada. Takže když se něco takového stane, snažím se z toho ponaučit pro příště a myslet na něco jiného, co mi zlepší náladu. Nechci házet svoji špatnou náladu na ostatní lidi. To mi připadá takové nehezké. Vyřídím si to s tím příslušným spouštěčem a říkám si, že když nejde o život, nemá cenu si kazit den škarohlídstvím. Když se mě někdo zeptá, jak se mám, skoro pokaždé říkám „Jo, dobrý...“, málokdy odpovím, že to nestojí za nic. Tím bych si jenom přivolala třeba něco zlého. Takže mám k životu pozitivní přístup.

Ten máte odjakživa, nebo jste se mu naučila?

Možná jsem se to spíš naučila, postupem času, když si člověk něco prožije, tak si srovná hodnoty. Hodně mě inspiroval film *The Secret*, podle něhož vznikla i knížka. Když je zle, stačí si přečíst pár řádků, mě to vždycky nakopne. Ale člověk tomu musí věřit. Nejdůležitější je

být zdravý a cítit se šťastný s tím, co člověk má, a nezaobírat se pořád tím, co nemá. Navíc se skvěle doplňujeme s přítelem, když jeden klesá na mysli, druhý mu pomůže a naopak.

To je obrovská výhra, mít někoho takového vedle sebe. Jak jste spolu dlouho?

V dubnu to budou dva roky. Přítel hraje na bicí v kapele Aleše Brichty. Hudba je naše velké společné téma, dělali jsme spolu nějaké nahrávky a vzájemně konzultujeme naše projekty.

Máte nějaké velké přání?

Jednak dostávat pořád tak krásné role jako doposud, a mým velkým snem je teď zrealizovat vlastní hudební CD. Zatím jsem uvedla tři písničky v rámci irské taneční show *Swan Legend*, hudbu složil Jindřich Konř, texty jsem si v duchu kréda z nouze ctnost psala sama.

S Luckou Černíkovou si povídala Hana Vargová